

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW I PEŁNOMOCNIKA RZĄDU DO SPRAW REPATRIACJI

z dnia 16 stycznia 1958 r.

w sprawie zasad i trybu udzielania pożyczek repatriantom.

Na podstawie § 9 ust. 3 uchwały nr 145 Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1957 r. w sprawie pomocy dla repatriantów (Monitor Polski z 1957 r. Nr 32, poz. 217 i z 1958 r. Nr 2, poz. 6) zarządza się, co następuje:

I. Zasady udzielania i spłaty pożyczek.

§ 1. 1. Repatriantowi po jego przybyciu na miejsce stałego osiedlenia można udzielić jednorazowej pożyczki na urządzenie się.

2. Pożyczek udziela się repatriantom, którzy ze względu na swą sytuację materialną (liczna rodzina, niskie zarobki) nie mają możliwości urządzenia się o własnych siłach.

3. Pożyczki można udzielić tylko w okresie 6 miesięcy od dnia powrotu repatrianta do kraju.

§ 2. 1. Wysokość pożyczki nie może przekroczyć 2.000 zł dla głowy rodziny, 500 zł dla każdego członka rodziny i 1.000 zł dla osoby samotnej.

2. Na zabezpieczenie pożyczki pożyczkobiorca wystawia skrypt dłużny, opatrzony poręczeniem współmałżonka lub — w braku współmałżonka — innego członka rodziny. Pożyczkobiorca samotny wystawia skrypt dłużny bez poręczenia.

3. Na pokrycie części kosztów administracyjnych potrąca się pożyczkobiorcy od wypłaconej mu kwoty pożyczki 1,5% w stosunku rocznym.

§ 3. 1. Pożyczka ulega spłacie w równych ratach jedno-, dwu- lub trzymiesięcznych, stosownie do życzenia pożyczkobiorcy.

2. Termin płatności pierwszej raty nie może przypadać wcześniej niż w dwanaście miesięcy ani później niż w piętnaście miesięcy, licząc w obu przypadkach od daty wypłacenia pożyczki.

3. Termin płatności ostatniej raty nie może przypadać później niż w trzy lata od daty wypłacenia pożyczki.

4. Całość pożyczki staje się natychmiast wymagalna w razie:

- 1) niespłacenia dwóch kolejnych rat albo
- 2) zmiany miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy bez niezwłocznego zawiadomienia przezeń o tym instytucji, która wypłaciła pożyczkę.

§ 4. W uzasadnionych przypadkach terminy płatności rat można odroczyć, z tym jednak by termin trzyletni, wskazany w § 3 ust. 3, nie został przekroczony.

§ 5. Otrzymanie pożyczki na urządzenie się nie stanowi przeszkody w korzystaniu przez repatrianta z pożyczek unormowanych innymi przepisami (np. z kredytów dla rolników albo dla rzemieślników) i odwrotnie.

II. Tryb udzielania i spłaty pożyczek.

§ 6. 1. Przyznawanie pożyczek należy do właściwych organów administracji prezydium powiatowych (miejskich) rad narodowych, natomiast wypłacanie, inkasowanie, odroczenie terminów płatności, dochodzenie i egzekwowanie pożyczek — do spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowych.

2. O właściwości zarówno organów prezydium rad narodowych, jak i spółdzielni rozstrzyga każdorazowo miejsce stałego zamieszkania repatrianta.

§ 7. 1. Repatriant ubiegający się o pożyczkę składa odpowiedni wniosek w oddziale społeczno-administracyjnym prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

2. Na prośbę repatrianta, wyjeżdżającego z punktu repatriacyjnego na stałe osiedlenie i zamierzającego ubiegać się o pożyczkę, kierownik punktu przesyła informację o jego sytuacji materialnej do oddziału społeczno-administracyjnego prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, właściwej ze względu na obrane przez repatrianta miejsce stałego zamieszkania. Informacje przesyła się najpóźniej następnego dnia po wyjeździe repatrianta z punktu repatriacyjnego.

§ 8. Kierownik oddziału społeczno-administracyjnego prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej, po zebraniu — w razie potrzeby — informacji o sytuacji materialnej wnioskodawcy, kieruje wnioskiem do rozpatrzenia, chyba że złożono go po upływie terminu sześciomiesięcznego, określonego w § 1 ust. 3.

§ 9. 1. Wniosek o pożyczkę rozpatruje komisja w następującym składzie:

przewodniczący —	członek prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej,
członkowie —	kierownik oddziału społeczno-administracyjnego tegoż prezydium oraz członek zarządu spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej.

2. Komisja może zasięgnąć opinii odpowiedniej komisji rady narodowej oraz oddziału Polskiego Czerwonego Krzyża, a także zaprosić na swe posiedzenie ich przedstawicieli.

3. Po rozpatrzeniu wniosku komisja wydaje decyzję:

- 1) o uwzględnieniu go w całości lub w części albo
- 2) o pozostawieniu go bez uwzględnienia.

4. Jeżeli informacje o sytuacji materialnej wnioskodawcy są niewystarczające, komisja odracza wydanie decyzji i poleca uzupełnienie informacji w określonym terminie.

5. Wniosek o pożyczkę powinien być rozpatrzony w ciągu czternastu dni od daty złożenia go w oddziale społeczno-administracyjnym prezydium rady narodowej.

§ 10. 1. Decyzję komisji podpisują przewodniczący i wszyscy członkowie komisji; decyzję opatruje się okrągłą pieczęcią prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

2. W decyzji o przyznaniu pożyczki określa się wysokość pożyczki, terminy jej spłaty oraz osobę poręczyciela; jeżeli pożyczkobiorca jest samotny, decyzja powinna zawierać wzmiankę o zwolnieniu od poręczenia.

3. O treści decyzji niezwłocznie zawiadamia się wnioskodawcę.

§ 11. 1. Jeden egzemplarz decyzji o przyznaniu pożyczki przekazuje się niezwłocznie właściwej spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej.

2. Po otrzymaniu decyzji o przyznaniu pożyczki spółdzielnia oszczędnościowo-pożyczkowa zawiadamia pożyczkobiorcę i — w razie potrzeby — poręczyciela, by zgłosili się w określonym dniu w celu podpisania skryptu dłużnego i podjęcia pożyczki. W zawiadomieniu wskazuje się na konieczność posiadania przy sobie kart repatriacyjnych.

3. Pożyczkę wypłaca się po podpisaniu skryptu dłużnego i do rąk własnych pożyczkobiorcy, za okazaniem przezeń karty repatriacyjnej.

§ 12. 1. O wypłaceniu pożyczki oraz o całkowitym jej spłaceniu spółdzielnia oszczędnościowo-pożyczkowa czyni adnotację w rubryce „Pomoc materialna” na stronie 9 karty repatriacyjnej.

2. Adnotację o udzieleniu i o wygaśnięciu poręczenia spółdzielnia czyni w rubryce „Różne adnotacje” na stronie 12 karty repatriacyjnej poręczyciela.

3. Po całkowitym spłaceniu pożyczki skrypt dłużny zwraca się pożyczkobiorcy.

III. Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 13. Nie może skorzystać z pożyczki repatriant, który otrzymał zapomogę na urządzenie się w myśl przepisów dotychczasowych.

§ 14. W razie posiadania przez repatrianta karty repatriacyjnej starego wzoru adnotacje, o których mowa w § 12 ust. 1 i 2, czyni się na odwrocie karty.

§ 15. Traci moc instrukcja Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji z dnia 16 kwietnia 1957 r. w sprawie zasiłków i zapomóg dla repatriantów, w części dotyczącej zapomóg na urządzenie się.

§ 16. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1958 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji: Z. Sznek